

Μηλιώτισσα

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΗΛΙΩΤΩΝ ΗΛΕΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 3ος — ΑΡ. ΦΥΛ. 10 — ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1989 — ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑ

ΧΩΡΙΣ ΝΕΡΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ

• Απόφαση του Δ.Σ. του Συλλόγου μας

Αγαπητοί συμπατριώτες - συμπατριώτισσες,

Βέβαια όλοι το ξέρουμε, τούτο δεν αποτελεί ειδήση ότι το νερό στο χωριό στα μέσα του Σεπτεμβρίου στέρεψε. Έτσι τώρα το χωριό μας υδρεύεται με το νερό του παλιού υδραγωγείου (κονάκια), από τη κεντρική θύση στην πλατεία του χωριού. Τούτο πια είναι γεγονός. Το Δ.Σ. του Συλλόγου μας συνεδρίασε το Νοέμβρη μαζί με το Κοινοτικό Συμβούλιο και παρατήρησε και αποφάσισε τα εξής:

1) Η έλλειψη νερού στο χωριό μας πέρα από τις προφητείες ήταν αναμενόμενη ειδικά λόγω της μεγάλης περυσινής και φετινής ανοθρίας.

2) Το παραπάνω σε συνάρτηση με παλιότερες και τωρινές λαθεμένες απόψεις και αποφάσεις των Κοινοτικών Συμβουλίων, και των κατοίκων του χωριού και με την ήδη συνεχιζόμενη ανομβρία (ή ελλιπή βροχόπτωσης) προσδιορίζουν για μα-

κρό χρόνο ακόμη την έλλειψη ποσίου νερού από τις πηγές της Αύρας.

3) Η μελέτη των οργάνων της Νομαρχίας και ο προβλεπόμενος προϋπολογισμός της Κοινότητας μέχρι το τέλος του χρόνου διατίθενται στην ανεύρεση και καλλιέργεια πηγών, (εφ' όσον αυτές υπάρχουν), πάνω από την υδρομάστευση της Κοινότητας Δούκα.

4) Εμείς αποφασίσαμε ομόφωνα ότι το θέμα τούτο διαπιστώνεται σοβαρό, και ως εκ τούτου με συντονισμένες προσπάθειες μέσω της Κοινότητας γίνονται προσπάθειες για εξεύρεση λύσης, καθ' όσον τούτο καθίσταται ακόμη δυσκολότερο, λόγω του μεγάλου κόστους λύσης, κάτωθεν της υδρομάστευσης του Πύργου.

5) Όπως προκαλέσουμε συζήτηση και με τη Κοινότητα Δούκα και με το Δήμο Πύργου για μια μονιμότερη και καλύτερη λύση, αν τούτο είναι εφικτό.

6) Παραστάσεις σε αρμόδια υπουργεία και τη Νομαρχία.

7) Ότι τελικά τα γεγονό-

τα είναι εκείνα και τα αποτελέσματα των ενεργειών μας που γενικότερα και ειδικότερα επί του αναφερομένου, χαρακτηρίζουν ως θετικές ή αρνητικές τις πράξεις μας και τις διαδικασίες που ακολουθήθηκαν.

8) Κοστολόγηση, αν καιμιά άλλη ενέργεια δεν ευδοκιμήσει, από ιδιώτη επαίοντα του συνολικού κόστους μεταφοράς της υδρομάστευσης και άντλησης γύρω στις πηγές του Μύλου, με προσφερόμενη της Κεραμύδας, λόγω ειδικότητας κατολίθωσης της πηγής που χρησιμοποιούμε τώρα πάνω από το μύλο.

9) Παρατηρούμε τέλος ότι όλα τα πράγματα λύνονται με διάλογο και συντονισμένες προσπάθειες στα πλαίσια πάντοτε της σοβαρότητας και όχι της επιπόλαιας και ανεύθυνης αντιμετώπισης του επικαζόμενου προβλήματος.

Αθήνα 14 Νοέμβρη 1989

Για το Δ.Σ.
Ο Πρόεδρος
Χ. Π. ΓΕΡΜΑΝΟΣ
Ο Γ. Γραμματέας
Α. Ν. ΜΠΙΛΑΛΗΣ

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
& ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ
Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ
ΧΡΟΝΟΣ

ΑΚΥΒΕΡΝΗΣΙΑ...

Αχ! παιδάκι μου. Τι καλά μου λές αν είμαι. Όλα μου πόνανε. Τα νεφρά μου. Τα πόδια μου. Το κεφάλι μου. Το ένα μ' αφήνει και ΣΥΝ 1 με πιάνει. Τι φάρμακα και αυτοδυναμίες μου λές με τέτοια ανοθρία και ρευματισμούς. Προχθές επήγα στο γιατρό και είμαι σοβαρά μου λές. Δεν ακολούθησες και την τέταρτη μου λές. Η αρρώστεια σου είναι Οικουμενική μου λές και κοινής αποδοχής, άλλωστε είναι και δηλωμένη. Και στο είχα πει και τις προάλλες να προσέ-

χεις θεία. Και τί φάρμακα να σου δώκω, μου λές. Την αρρώστεια σου θεία την λένε ΑΚΥΒΕΡΝΗΣΙΑ. Μωρέ τι μου λές παιδάκι μου, τι μου λές γιατρέ μου. Έχω ακυβερνησία, αμάν γιατρέ μου θα πεθάνω. Αμάν γιατρέ μου η άμοιρη, η μιάρη, η κουρούνα. Και τι γιατριά παιδάκι μου και τι γιατριά μου δίνεις; Εγώ δε δίνω εντολές, εγώ δε δίνω μπόλια. Μα πέρου μούλεγες γιατρέ, πως άλλη αρρώστεια έχω, κυβέρνηση την έλεγες, και τώρα άλλα βρίσκεις, χασάπη και κομπογιαννίταρε, όλο αρρώστειες βρίσκεις.

Για τη θειά Τασιά

Περνούσε πάντα αργά, αργοπατώντας έτσι, που λές το κάθε πόδι σήκωνε τόσα χρόνια κι έφεγγε και το άλλο αλλά τόσα βάσανε και που να κάτσεις τώρα να λογαριάσεις, εσύ θα χρωσθείς, εσύ θα χρωστάς και θα χρωστάς πολλά τέτοιαθήματα και χρόνια. Περνούσε έτσι εκείνη η μαύρη σκιά πίσω από τη παλονκαριά που χώριζε το κήπο.

Εμείς τότες μετράγαμε το μπόι μας σ' εκείνες τις φράχτες, μετράγαμε μέχρι πόκοβε το μάτι μας. Εμείς τότες μετράγαμε τις σκλίθρες στα παλούκια και στα μάτια μας.

— Έλα δω Γκουμάτση. Έλα μου δώ, δεξ ψομί με ζάχαρη; Θεξ καρύδια; Έλα μου δω Γκουμάτση μου και τέντωνα το χέρι μέσα απ' τη παλονκαριά, ύστερα από πάνω και πιο ύστερα έσκυβα.

Δε χόρτασα ποτέψ ψομί και ζάχαρη. Δε χόρτασα ποτέψ χλορά καρύδια.

Εκείνο το φύλεμα πίσω από το φράχτη. Έμεινε έτσι χρόνια μόνη εκείνη η σκιά, να πηγαινοέρχεται στη σάπια παλονκαριά. Έρημη με τόσες χιλιάδες φρέσκιες φέτες σταρόγαμο γεμάτες ζάχαρη, μέσα της. Κι όλο είχε

κάτι να σε φυλέψει μέχρι το τέλος. Και στη τσέπη της ποδιάς της τυλιγμένο καλά, ένα καημό αξόδευτο. Αφύλεπτο καημό. Το πήρε μαζί, μαζί με τη ποδιά της.

Θαφρείς θειά Τασία πως δεν θα χρωστούσε ποτέψ ψομί και ζάχαρη; Θαφρείς θειά Τασία πως δεν θα ξεδευτούνε ποτέ οι καημοί μας. Θα σε θυμάμαι.

Δ. Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ

• Τη «παράσταση» την έκλεψε η φωτιά

Στο Διήμερο των προγραμματισμένων για τις 23 τ' Αυγούστου Πολιτιστικών Εκδηλώσεων, με κεντρικό θέμα το ξενητεμένο, θα δινότανε και παράσταση από περιφερόμενο θιασο.

Το έργο ήτον οι «Εκκλησιάζουσες» του Αριστοφάνη.

Τούτο στάθηκε αδύνατον γιατί στη σκηνή του χωριού μας η «Φραγκογιαννού» φωτιά έτρωγε αχόρταγα τα παιδιά της.

Του χρόνου λοιπόν. Ελπίζουμε.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Στην κερκίδα, εκεί είναι η θέση του. Παραμένει θεατής του πολιτικού παιχνιδιού που παίζεται από την ομάδα που κατέχει τον τίτλο, την ομάδα που έχει τη νομή της εξουσίας.

Στα χαρτιά, βέβαια, μπορεί να παίρνει μέρος στις αποφάσεις να είναι ο ρυθμιστής του παιχνιδιού, να είναι κυρίαρχος. Στην ουσία είναι καθηλωμένος στην κερκίδα και μασά το αλμυρό κόπ - κόρν του παραμερισμού του. Ο αγωνιστικός χώρος είναι περιφραγμένος με κάγκελα.

Το μόνο, που μένει στο λαό είναι να καταγράφει από μακριά τις πιο ενδιαφέροντες φάσεις του αγώνα. Την ώρα όμως των εκλογών αφήνει το ρόλο του θεατή και γίνεται διαιτητής.

Τότε σφουρίζει τα φιάουλ, τα αντικανονικά μαρκασίματα και αποβάλλει με κόκκινη κάρτα αυτούς που έπαιξαν αντιαθλητικά - αντιλαϊκά. Στους εκλογικούς αγώνες του Ιούνη και τον Νοέμβρη καμία ομάδα δεν πέτυχε γκολ - αυτοδυναμία. Για το λόγο αυτό ο αγώνας θα επαναληφθεί τον Απρίλιο. Ως τότε θα συνεχισθούν οι προπονήσεις των ομάδων. Όσο για το λαό, είπαμε στην κερκίδα και πάλι. Εκεί είναι η θέση του.

Αυτοδιαφήμιση

Η «ΜΗΛΙΩΤΙΣΣΑ»

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ

ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΗ

ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ

ΑΥΞΑΝΕΙ ΤΗ ΤΙΜΗ ΤΗΣ 20%

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ Φ.Π.Α.

ΚΑΙ Α.Τ.Α. ΣΥΝΟΛΟΝ 20%

ΜΕΓΑΛΕ ΠΑΛΙ ΣΤΑ ΙΔΙΑ

ΕΙΜΑΣΤΕ.

ΛΙΤΟΤΗΣ — 500 ΔΡΧ.

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΑ ΚΑΡΥΔΙΑ ΜΑΣ ΕΙΜΑΣΤΕ

Αχ βρε Σεπτέμβρη, Τετράταχος. Με τα σταφύλια σου, τα καρύδια και τα μύγδαλα, τα μήλα και τις τρέλες σου. Φύγανε και τα θουτηρόπαιδα της Αθήνας μετά τις 23. Με τα σέα και τα μέα τους. Και τώρα δε λιμπιζόμαστε τίποτα κι ούτε ζηλεύουμε. Όλοι το ίδιο είμαστε. Και δεν αφήσαμε πετρίτσα κι απαρλαρίδα στον Γερμανό το κήπο, παίζοντας όλο τ' απόγιομα μπάλα. Όποιος νικήσει θα πάρει δέκα καρύδια. Όχι εγώ παίζω γκολ και καρύδι. Και να πλακώνεσαι ύστερα στο ξύλο ώρες πολλές, γιατί η μπάλλα έκατοσε κούρνια στο φράχτη. Δικιά μου είναι, δική σου είναι. Και πιο ύστερα θα αμολιόμαστε στις λάβες και στ' αμτέλια για τα ξεχασμένα καρύδια στις μαρμαμένες καρυδιές. Και η ταράτσα στον Ντούμα έκανε θόρυβο το μεσημέρι που ανακώτανε τα καρύδια με τη γκριτζάλα και λιαζόσαντε. Είχαμε βρει μια χαρμάδα, τινάζαμε μ' ένα μπαστούνι τη τάβλα που ήταν ξεκάρφωτη και να πέντε καρύδια, όσα προλαβαίνανε να πέσουνε. Και τα χέρια μας κατάμαυρα. Ωχ και κοντεύει και το σχολείο. Και θα πλενόμαστε ώρα πολύ με κεραιόδι και χλωρίνη στο τσιμέντο. Βγάνει ο αράτης το χόρμα του λέγαμε. Στην Αφρική θαφρούσαμε πως καθαρίζανε όλο το χρόνο καρύδια. Και βάναμε δέκα καρύδια στη τσέπη. Κι ένα κούφιο μεγάλο για καρυδομάνα. Έλα να παίξουμε.

Δεν παίζω με σένα έχεις κοκαλιάρικα και κλούβια. Κι άρχιζε το παιχνίδι. Κι άντε να παίξεις με τον Αλέξανδρο, το Ντάθουνα, το Νυφίτσα και το Κοσταντή του Γιαννακούρα. Τεντώνανε το χέρι, το κρατούσανε λίγο, σημαδεύαν, πάει σιγά - σι-

γά και η καρυδομάνα.

Έχω μισό σακάκι έλεγε ο Κοσταντής, θα το πουλήσω στο μπάριμα μου το Μαρίνη ή θα τ' αλλάξω με λουκούμια. Και φεύγαγε μετά με φουσκομένες τις τσέπες ίσια με πέρα σα του παπά. Μεταξύ τους δεν παίζανε. Κρατούσαν τις ισορροπίες. Βρίσκαγε το μόντοια εμάς. Και βάλαμε ύστερα το μακαρίτη το Χρήστο κι έφερχε από τα δικά του δανεικά. Ακόμη τα χρωστάμε. Νάτοι από τη γωνία. Δε παίζουμε άλλο λένε, μόνο μύγδαλα παίζουμε τώρα. Και ξεχειριαζόμαστε μετά στη μυγδαλιά του Γερμανού ώρες για πέντε μύγδαλα. Κι όλο χαμένοι είμαστε. Εμείς θα πάμε για σταφύλια το θράδυ λέγαμε στον Βορρού. Και για ξυνομήλα στον Κοσταντή, θα φυλάει ο Ντάθουνας λέγαμε. Οργανωμένα πράγματα.

Εμείς κλέψαμε το θράδυ τα Κορινθία του Ταχυδρόμου και του Γιαννόπουλου. Και ο αιώνας πειρασμός η ξυνομηλιά του μπάριμα - Δημήτρη, εκεί θεόρατη και άκλεφτη. Τι λιγούρα και κείνη να περνάς και να τρέχουνε τα σάλια σου στη Λάκα.

Και κείνες οι καραμέλλες οι καινούργιες του μπάριμα Νικολάκη. Οι καραμέλλες Αστακού. Έφαγα μια προχθές. Τι γλύκα ήταν εκείνη. Στο Μπουλαμά τη πρωτοχρονιά. Θα πάρω 10 ολόκληρες. Θα τρώω μια δδομάδα. Και τις έχει δάει και στη Γυάλα. Δυό στην εικοσάρα. Δε καλοβλέπει. Θα πάμε. Δίναμε την εικοσάρα ο πρώτος, τύλιξέ τις μας μπάριμα λέγαμε, α! βάλε μας άλλες δυό, κι όταν γύριζε λίγο από κείθε είχαμε γεμίσει τις χούφτες. Άσε μετά που

μπάρδενε τις τσίχλες με τις καραμέλλες. Ένα πενηνταράκι μία τσίχλα. Ένα πενηνταράκι πέντε καραμέλλες. Από κείνες τις καραμέλλες τον λέγαμε και δείχναμε τις τσίχλες. Πιαστήκανε τα σαγόνια μας μια δδομάδα από το μόντοια Μέχρις που μας πρόδωσαν. Αχ και κείνες οι Μιράντες. Άλλο πράγμα σου λέω. Τι σαλιώνεις πρώτα λίγο μαλακώνει. Άλλο να φάς κι άλλο να σου λέω. Αφού φύλαγα τα πρόβατα στη Κάπελη κι έβλεπα να φλουσκούνια τις βοϊδόγλωσσες και τις έβλεπα για Μιράντες. Διάφανο περιτύλιγμα με μπλέ γράμματα και μέσα 10 ολόκληρες Μιράντες. Αχ και κείνες οι θανίλιες οι υποθρύχιες, το απογευματάκι που παίζανε οι μεγάλοι δηλωτή και τις τρώγανε πρωτού αρχίσουν, τέσσερις θανιλάρες. Κι έτσι που μεγαλώνανε όταν μπαίνανε στο νερό, ώρες τις αγναντέβαμε και όταν μεγαλώσουμε λέγαμε όλο θανίλιες τέτοιες θα τρώμε. Σουρουπούλια μετά όλο το τσούρομα μαζεμένο πίσω στο σχολείο. Θα μαθαίναμε τσιγάρο. Σέρτικο κλεμμένο της γιαγιάς. Ένα κομμάτι σπιρτάδα και ένα σπιρτο μη μας πιάσουνε και να έτσι το κάνουμε. Πάρε θαθεία ανάσα. Βγάλλο κι από τη μύτη. Και να ο θήχας και το κλάμμα. Θα μυθίζουμε λέγαμε μετά. Θα φάμε σκόρδο λέγαμε κι έτσι γινότανε.

Αχ βρε Σεπτέμβρη. Δε γνωιζόμαστε θαφρούς, πως θαφρότανε το σχολείο με το φτινόπορο. Αχ βρε Σεπτέμβρη θαφρούς, πως πάντα στα καρύδια μας είμαστε. Κρατώντας ακόμη τη κούφια μας καρυδομάνα στις τσέπες. Και κείνες τις θανιλάρες τις τέσσερις πάνω σαν τραπέζι με τη κολιτσόνα.

ΣΧΟΔΙΑ

• Κι όμως στέκονται όρθια εκεί ακόμη.

Άμα βγεις στην Αγορά στο χωριό, πήγαινε εκεί στη γωνία του Γιαννόπουλου κι αγναντέψε κατά το Καλολετσιανέικο. Στο Ψηλοβούνι τα καμένα δέντρα στέκονται, ακόμη όρθια σαν τους σκελετούς των ηρώων που προδόθηκαν. Ας κοιτάξεις άμα πας στο χωριό εκεί στη γωνία του Γιαννόπουλου.

• Στη κόλαση.

Το θράδυ της μεγάλης καταστροφικής πυρκαγιάς. Σ' αυτή την κόλαση που μέσα σε λίγα λεπτά κάηκε σαν μια λαμπάδα όλη η περιοχή από τ' Αργύρη ως την Καλολεστή, εμείς ανήμποροι θεατές πανικοβλημένοι αγναντέβαμε στο χαιρώμα. Η φύση αντιστέκεται ακόμη στους ανθρώπους θαφρούς. Δυό - τρία κουνάβια και μια Αλεπού μας κρατούσαν τρομαγμένα συντροφιμά. Συγκλίσεις θα μου πεις. Μακάρι. Η φύση είναι άλλωστε οικουμενικό ζήτημα...

• Μικρό - αισχρό κι επαίσχυντο.

Να καίγεται το χωριό, να λαμπαδιάζει ο τόπος και συ να ψάχνεις να βρεις, ότι όταν ήταν η τάδε Κυβέρνηση έβαλε ο άλλος φωτιά και τανάπαλιν κ.λπ. Μικρό αισχρό και επαίσχυντο. Και να κομπάζεις στα καρνεβία πως τα ξέρεις όλα.

• Περί αλλήλους

Κανείς δεν ήρθε στο χωριό από τα διπλανά χωριά όταν καιγόμαστε και ειδικότερα οι Λαλαίοι που και κοντά είμαστε και διάφορες σχέσεις έχουμε.

Ο μεγάλος μας ποιητής Γιάννης Ρίτσος, έχει γράψει: «Βλέπεις αυτό το σπίτι καίγεται

Και ένα άλλο πιο δίπλα. Το άλλο είναι το δικό σου». Δεν εκδικούμαι. Παρατηρώ.

• Να ήξερες

Νάξερες αλήθεια εκτός από τα δέντρα, τι χάνεται τάχα. Νάξερες τάχα εκείνη τη Γκρίμπα στην Αύρα που έκανε κύκλους πάνω από τη φωτιά και δεν έφερχε από τη φωλιά της, νάξερες στο τελευταίο κύκλο της, που βούτηξε μέσα στη φωτιά Νάξερες όλα εκείνα τα πουλιά, τα φιδιά, τις χελώνες. Νάξερες το μαρτύριο τούτο όλο. Νάξερες και κάτι άλλο ότι η φύση κάποτε εκδικείται στο όνομα των θημάτων της.

• Ο Διάολος δεν πήρε...

Και λέγαμε κάτι θ' αλλάξει και σε μάς, κάτι θ' αλλάξει σε τούτη τη γή, σε τούτο τον τόπο. Κάτι θ' αλλάξει λέγαμε, που να πάρει ο διάολος, μα δε γύρναγε στους τόπους τους δικούς μας, κι έτσι δε πήρε, δεν άλλαξε. Μα εμείς εκεί επιμένουμε, πως δε μπορεί θάχει ριζικό για μάς, πως κάτι θάχει η ζωή στο τράστο της, και πήραμε δρόμους και πήραμε άλλες οδούς, γιατί μέσα μας έτσι τόχαμε άλλο 'να κουτρούλι, άλλο 'να σταφύλι, άλλην μιαν οργιά, άλλη μια χεριά καρπός. Γιατί έτσι λέγαμε κάτι θ' αλλάξει, κάτι θ' αλλάξει που να πάρει ο διάολος, κι ο διάολος δεν πήρε, δεν άλλαξε και ψάχνεις ακόμη κείνο το διάβολο να πάρει ν' αλλάξει, θαφρείς.

«Κι εγώ σου λέω δε μπορεί και συ μου λές τραγουδά».

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σειρά για χορό έχει... η παρεούλα...

Όχι, στο φτεινό πανηγύρι η «παρεούλα», δεν έδωσε παραγγελιά. Δεν έδωσε το χέρι στον κύκλο του χορού. Δεν έστειλε κέρασμα στο διπλανό τραπέζι. Δεν πήρε κέρασμα απ' αλλού. Η παρεούλα, στις 23 τ' Αυγούστου σκόρπισε νωρίς. Άλλοι πήγαν για ύπνο κι άλλοι σε πανηγύρια «Έένα». Το δικό μας χωριό δεν είχε όργανα, δεν γιόρτασε. Τα τελευταία χρόνια ξεχνά να γιορτάσει το χωριό. Πολλά πράγματα ξεχάστηκαν τα τελευταία χρόνια: Ο γείτονας, ο συγγενής, οι δεσμοί. Οι ηγγές της παράδοσης σιγά - σιγά στερεύουν. Οι σχέσεις γίνονται άχρωμες κι επιδερμικές, όπως στις πόλεις.

Οι άνθρωποι αποστασιοποιούνται. Κλειδώνονται στο δικό τους καθούκι νοιώθοντας έτσι περισσότερο ασφαλείς. Παλιά όλο το χωριό αποτελούσε μια μεγάλη παρέα. Με τα χρόνια έμεινε ο καθένας για τον εαυτό του, ο καθένας μόνος του.

Η «παρεούλα», που άλλοτε

έομιγε στα σπίτια για να πιεί ένα κρασί, για να μοιρασθεί τις πίκρες, τους καημούς, τις χαρές, σήμερα έγινε ρόδι που σπασε και δεν μπορεί να θρέψει.

Στο χωριό μας, σήμερα, τα παιδιά δεν περπατάνε Ευπόλυτα. Δεν τους λείπουν τα τετράδια και τα μολύβια. Στο χωριό μας σήμερα δεν ψωνίζουν βερρεσέ. Τα ρούχα δεν έχουν μπαλώματα, ούτε φο-

ρούν γουρνοτσάρουχα. Αναμφισβήτητα έχουν καλλυπερεύσει οι οικονομικές συνθήκες. Ίσως αυτό να είναι και μια αιτία που οι σχέσεις έγιναν φτωχότερες. Ίσως αυτό να είναι και μια αιτία, στα πανηγύρια που θάρθουν, να μην ακούσουμε ξανά κάποιο Σταύρο, βιολιτζή, να λέει:

«Σειρά για χορό έχει η παρεούλα του...».

ΔΙΑΒΑΖΩ & ΣΧΟΛΙΑΖΩ

— Στις Η.Π.Α., σύμφωνα με έκθεση του ινστιτούτου καταπολέμησης των ναρκωτικών στα παιδιά, η χρήση της κοκαΐνης σε μαθητές 11 με 13 ετών, αυξήθηκε σε 1,7ο)ο του συνόλου των μαθητών τη σχολική χρονιά 1987 - 88, ενώ τη σχολική χρονιά 1984 - 85, το ποσοστό αυτό ήταν 1,3ο)ο.

ΣΧΟΛΙΟ: Σημαντική πρόοδος. Οι καραμέλες αντικαταστάθηκαν από τα ναρκωτικά. Ζήτω, εξέλιξη.

— Στη Δανία ψηφίστηκε νόμος που επιτρέπει τον πολιτικό γάμο μεταξύ απόμων που ίδιου φύλου. Την πρώτη μέρα της εφαρμογής του παντρεύτηκαν 11 Ζευγάρια.

ΣΧΟΛΙΟ: Να ζήσουν και ... καλούς απογόνους.

— Στις αρχές του αιώνα, η ανθρωπότητα αριθμούσε 1,6 δισεκατομμύρια ψυχές. Σήμερα, έχουμε ξεπεράσει τα 5 δισεκατομμύρια και στο τέλος του αιώνα θα έχουμε

γίνει 6 δισ., πράγμα που σημαίνει τετραπλασιασμό της ανθρωπότητας σε διάστημα μόλις 100 χρόνων.

Η δημογραφική έκρηξη συντελείται κατά κύριο λόγο στις υπανάπτυκτες χώρες και είναι μια από τις βασικές αιτίες παρεμπόδισης της ανάπτυξης τους.

ΣΧΟΛΙΟ: Επειδή τα σκόπεδα στον Άρη είναι απλησίαστα, οι χώρες που αντιμετωπίζουν τέτοια προβλήματα καλό είναι να ελέγχουν τις γεννήσεις.

— Το ποσοστό αναλφάβητων στη χώρα μας είναι 25ο)ο. Το ποσοστό αγράμματων πολύ μεγαλύτερο. Η παιδεία μας απ' ότι έδειξαν και τα αποτελέσματα των υποψηφίων στις φτεινές εξετάσεις για τα Τ.Ε.Ι. και Α.Ε.Ι. έχει τα χάλια της.

ΣΧΟΛΙΟ: «Δυστυχώς επτωχεύσαμε» σε πολλούς τομείς. Μόνο οι υποσχέσεις στα μπαλκόνια μένουν.

Ξέφραγο...

Ο ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΣ

Μισέβω για την Ξενητιά

Από το θρόνου σκέφθηκα
Πρωί τ' αποφασίζω
Να φύγω για τη Ξενητιά
Λεφτά για ν' αποκτήσω.

Τα μάτια μου τα έκλεισα
Απόφαση το πήρα
Να ρίξω πέτρα πίσω μου
Να φάξω για τη μοίρα.

Δουλεύω στα υπόγεια
Στις φάμπρικες ζητιέμαι
Και από καιρό εις σε καιρό
Τα μάτια μου να κλαίνε.

Όλα μου είναι μπόλκα
Η τσέπη μου γεμάτη
Ο πόθος μου είναι άειδωτος
Τον λαχταρεί το μάτι.

Που είσαι μάνα να σε δώ
Πατέρα που σ' αφήνω
Που είσαι φίλε πιστάκι
Και αδελφέ να μείνω.

Που είσαι πατριδά μου γλυκιά
Και ριζιμό λιθάρι
Για να χαρεί η καρδούλα μου
Που τρέμει σαν το φάρι.

Περνούνε χρόνια και καιροί
Τα πόδια περπατάνε
Ο νούς κ.κ. η απόγνωση
Τα κόκκαλα τσακάνε.

Σε νοσταλγώ πατριδά μου
Και σας παλαιοί μου τόποι
Τίποτα δεν αξίζουν
Οι ξένοι οι ανθρώποι.

Τα χρόνια μου περάσανε
Ο πόθος μεγαλώνει
Κι ο γυρισμός του μισαμού
Δε βλέπω να ζυγώνει.

Είναι θαρεία η Ξενητιά
Πολύ θαρεία τα ξένα
Αλοήμενο μαπούλα μου
Που λείπω από σένα.

Βελάξω για να ξαναρθώ
Πατριδά ν' αντικρύσω
Το άχ! να μη το ξαναπώ
Τα μάτια μου πριν κλείσω.

Στα ξένα κι' αν μας θάβουνε
Δε θυματεί λεθάνι
Δε μας ανάβουνε κερι
Δε δάξουνε στεφάνι.

Καταραμένη Ξενητιά
Με τα πολλά φαριμάκια
Με τους τρανούς σου τους καη-
(μούς)
Που λιώνεις τα κορμάκια.

ΚΟΡΔΕΛΑΣ

“ΑΙ ΠΑΡΕΛΑΣΕΙΣ”

Την 28ην Οκτωβρίου το πρόγραμμα των εορταστικών εκδηλώσεων έχει ως εξής:

— 8.30 π.μ.: Συγκέντρωσις εις το Γυμνάσιον.

— 9 π.μ.: Δοξολογία εις τον Ιερόν Ναόν Αγίου Νικολάου.

— 9.30 π.μ.: Εκφώνησις υπό τινός καθηγητού του πανηγυρικού της ημέρας.

— 10 π.μ.: Παρέλασις προ του Κοινοτικού καταστήματος Δούκα. Εκφώνησις εις την πλατείαν ποιημάτων και κατάθεσις στεφάνων.

Σημειώσεις: Η εμφάνισις των μαθητών, τριών προτείνεται ομοιόμορφος. Δια μέν τους μαθητές πανταλόκι και σακκάκι χρώματος μπλέ και υποκάμισο λευκό, δια δε τας μαθήτριάς, μπλέ φούστα κάτωθεν του γόνατος και λευκή μπλούζα ή υποκάμισον έως υψηλά κουμπωμένον.

Όλα καλά λοιπόν. Εγώ δεν είχα ποτέ πρόβλημα με το πρόγραμμα, αλλά με τις σημειώσεις και δια τούτο εξηγούμε ευθύς. «Η εμφάνισις των μαθητών κ.λπ., κ.λπ.» Άντε τώρα να εξηγήσεις της μάνας περί σακκακιού μπλέ και κατά προτίμησιν δική μου να κουμπώνεται στραβά. Εν πάσει περιπτώσει του λέει κι ο μπαμπάς Χρηστάς, άρχιζε ο διάλογος μετά της μητρός μου η οποία δειλινόν εγυρνούσε από του Σεισιμάδι.

— Μάνα να μου ετοιμάσεις μπλέ σακκάκι και παντελόνι άσπρο πουκάμισο και μαύρα παπούτσια, γιατί αύριο έχουμε παρέλαση.

— Ναι παιδάκι μου, τώρα τα ετοιμάζω στου Σεισιμάδι.

Και νάμαστε στο φάξιμο. Τι να ψάξεις και τι να βρεις. Τι σκουπί τάχα είχε μείνει και νάτανε και μπλέ. Έτσι ακολουθήθηκε η προσφιλής λύση της θειά Βασίλως του Χρήστου. Να ένα σακκάκι μπλέ ανοιχτό μέχρι το γόνατο. Εδώ η μάνα μου έμπλεξε τη σημείωση που έλαγε για τις φούστες των κοριτσιών κείμενες εις μήκος κάτωθεν των γονάτων με μένα. Υποκάμισο λευκόν υπήρχεν. Προσφορά εις τον πατέρα μου, σεμνήστου πατριώτη Χαραλάμπου Γ. Λέντζου. Από το λαιμό έως το αφάλι, κουμπω να μόνο ένα κουμπί. Έμοιαζα στον καθρέφτη σαν μια γραβάτα σ' ένα μισό πουκάμισο. Δια το παντελόνι χρώματος μπλέ δεν ενθυμούμαι την καταγωγήν του. Αυτό που ενθυμούμαι θεθαίως, είναι ότι πολλάκις εδιπλώθη. Και οι διπλες έφθασαν ως το γόνατον του προκατόχου, και διότι ως φαίνεται είχε προσυμφωνηθεί να μην κοπεί, αλλά να διπλωθεί. Δια υποδήματα δεν εγενάτο σημαντικός λόγος, διότι θα θερνίκωνα BLACK τις ακισμένες ελθιέλες. Και νάμαι τακτικός στο πρόγραμμα. 8.30. Εις το προ-

αύλιον του γυμνασίου, γιορτινός με τα καλά σκουτιά μου.

Άλλωστε και μπόι ψηλό έχω και δια τούτο προτελευταίος στην γραμμή. Κι αν θυμάστε τότες δεν Ξέρω τώρα έτσι κλείνανε τις αράδες. Ξεκινούσανε τρεις - τρεις και κλείνανε και στο τέλος πάλι με τρεις. Έτσι έμμενε η προτελευταία με μία ή δυό κορμιστασιές. Κάπου εκεί κορμί στητό - ψηλό περήφανο με πλουμιστά σκουτιά ενδεδυμένο. Εγώ. Και στην εκκλησία καλό παιδί, πειράζα τη Γεωργία από του πόθου για τις καψαριδες της. Έγυτερα θα παίρναμε την κατηφόρα του Μποχαίτη με τα ταμπούρλα και την τρομπέτα.

Μ' ένα φθινόπωρο λειψό σαν και μας και ατσούμπαλο ντυμένον, πέφτει το χέρι του οδηγού, κεφαλή προς τα δεξιά. Να και οι επίσημοι. Ο Μήτσος, ο καφετζής με την άσπρη ποδιά και το δίσκο στο χέρι. Ο Χατζόπουλος, και δυό τρεις άλλοι. Εγώ από του Φασουλή πάλευα να πατήσω το παπούτσι του προηγούμενου. Εδώ στους επισήμους μου πάτησε ο πσινός μου και θγαίνει η Ελθιέλα. Να η σχισμένη κάλτσα, να τα παπούτσια, να ο ρυθμός, το θήμα. Εδώ να το φορέσω, εκεί να το φορέσω με πέρασαν κι οι τελευταίοι. Κι εγώ εκεί στους επισήμους, με το παπούτσι στο χέρι, έκανα τη δικιά μου παρέλαση.

Τα παιδιά απαντούν

Σ' αυτή τη στήλη δημοσιεύουμε τις απαντήσεις των παιδιών του χωριού μας, μικρής ηλικίας, σε πέντε ερωτήσεις. Τα ερωτήματα αυτά ετέθησαν σε «ανύποπτο» χρόνο στα παιδιά και σ' «ανύποπτο» χρόνο και «ύποπτο χώρο», πήραμε τις απαντήσεις. Παραθέτουμε όπως έχουν τις απαντήσεις, ανώνυμες γιατί οι ερωτώμενοι ήθελαν να κρατήσουν την ανωνυμία τους.

Οι ερωτήσεις ήταν:

- 1) Γιατί ζούμε σε κοινότητες; Και τι λέμε κοινότητα;
- 2) Τι λέμε κανόνα; Τι λέμε νόμο;
- 3) Ποιούς λέμε μετανάστες;
- 4) Ποιά τα βασικά προβλήματα της πόλης και του χωριού;
- 5) Τι λέμε παράδοση;

ΠΡΩΤΟΣ:

1) Ζούμε γιατί δεν έχει θορύβους, καυσαέρια. Κοινότητα λέμε κάθε άνθρωπος που ζει σ' ένα τόπο δικό του. Έτσι κάθε χωριό μικρό ή μεγάλο αποτελεί κοινότητα.

2) Κανόνα λέμε κάθε άνθρωπος που δεν τηρεί έναν νόμο. Νόμο λέμε κάθε άνθρωπος που τηρεί ένα νόμο.

3) Μετανάστες λέμε αυτοί οι άνθρωποι, που έρχονται στο χωριό.

4) Βασικά προβλήματα η πόλη έχει στις πολυκατοικίες μπορεί να κοιμάσαι και στον επάνω όροφο να θρονάνε. Βασικά τα προβλήματα το χωριό έχει, δεν έχει δρόμους, δεν έχει νοσοκομείο, πολλούς ανθρώπους.

5) Παράδοση λέμε κάποια γιορτή που μας άφησαν οι παλιοί άνθρωποι που γιορτάζουμε τον Αύγουστο στις 23. Το Πάσχα που ψήνουμε τ' αρνιά στη σούβλα, όταν βάφαμε τη μεγάλη Πέμπτη τ' αυγά.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ:

1) Γιατί έχουμε ανάγκη από τους άλλους. Μέρη και άνθρωποι που ζούν σ' ένα τόπο και έχουν δική τους διοίκηση.

2) Κανόνα λέμε αυτό που έχουν θγάει οι άνθρωποι. Νόμους λέμε αυτό που έχει δάει το κράτος.

3) Αυτούς τους ανθρώπους που φεύγουν από το τόπο τους.

4) Τα βασικά προβλήματα της πόλης είναι ότι έχει καυσαέρια. Το χωριό βασικά προβλήματα του είναι, ότι έχει λίγους ανθρώπους.

5) Παράδοση λέμε τα πράγματα που έχουν αφήσει οι παλιοί και τα κάνουμε εμείς.

ΤΡΙΤΟΣ:

1) Ζούμε σε κοινότητα γιατί το χωριό λέγεται κοινότητα. Έχουμε κοινοτικό συμβούλιο και το λέμε κοινότητα. Κοινότητα λέμε οι άνθρωποι ότι ζούν σε χωριό κι έχουν δική τους διοίκηση.

2) Κανόνα λέμε, όταν κάνουν οι άνθρωποι κανόνα, δηλαδή να κοιμούνται τα παιδιά, ή όταν διαβάζουνε τα παιδιά έχουν δάει κανόνα για να μην φωνάζουν τα άλλα παιδιά. Νόμους λέμε όταν δάει το κράτος να κοιμούνται. Γιατί μπορεί να είναι κουρασμένοι από τη δουλειά, τρώνε και πέφτουνε να κοιμη-

θούνε, άμα δεν είναι κουρασμένοι δεν κοιμούνται.

3) Μετανάστες λέμε αυτούς που πέφτουνε τα σταβύλια. Οι συνεταιρισμοί τους λέμε μετανάστες.

4) Τα προβλήματα της πόλης είναι ότι έχει πάρα πολλά αυτοκίνητα και δεν έχουνε που να περάσουνε. Τα προβλήματα του χωριού είναι που δεν έχει νερό δεν έχουνε πάρα πολλά αυτοκίνητα ούτε πολλά σπίτια.

5) Παράδοση λέμε όταν παραδώσουμε με κανένα άνθρωπο δηλαδή να στείλει τίποτα γράμματα ή να του στείλουνε γράμματα, αυτό λέμε παράδοση.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ:

1) Σε κοινότητες ζούμε όταν αντιμετωπίσουμε πολλά προβλήματα. Κοινότητα λέμε τον πρόεδρο του χωριού, ή το δήμαρχο της πόλης και μερικούς βουλευτές.

2) Τους κανόνες τους έχει δάει ο κόσμος και τους νόμους το κράτος.

3) Μετανάστες είναι οι άνθρωποι που φεύγουν από το χωριό και πηγαίνουν στη πόλη λέγονται μετανάστες.

4) Τα βασικά προβλήματα της πόλης είναι το νέφος και τα πολλά αυτοκίνητα. Στο χωριό που δεν έχει νοσοκομείο, πολλούς νέους, πολλές δουλειές.

5) Παράδοση λέμε αυτά που άφησαν οι παλιοί και τα κάνουμε τώρα. Όπως την πρωτομαγιά, τις απόκριες, τη Μεγάλη Παρασκευή, την Καθαρή Δευτέρα και άλλα.

ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΜΠΟΥΜ ΟΙ ΝΤΟΥΦΕΚΙΕΣ

Κοσούφια, τσίχλες, τσαλαπεινούς, μπακάνους, κέρδικες, λαγούς, απ' όλα τα ωραία έχει η φύση.

Κι ο άνθρωπος έχει βρει χίλιους τρόπους να τη σκοτώνει, έτσι από χόμπι, έτσι από «χαβαλέ» και «πλάκα».

Όμως αύριο κλαίνε, λέει η αλεπού.

Γι' αυτό οι κωνηροί πριν πατήσουν τη στανδάλη, ως έχουν υπόψη τους ότι τα θηράματα χαρίζουν πολύ περισσότερα, όταν ζουν και βασίλευουν ελεύθερα στο δάσος, παρά όταν θράζονται στην κατασκόλα. Κι' αν δεν είναι σε θέση να κατοικήσουν αυτό τουλάχιστον ως προσέχουν μη σκοτώσουν με τα μπόμ και μπάμ κανένα άνθρωπο. Πολλά γίνονται.

ΑΠΟΤΟΜΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Απότομος χειμώνας. Στα γεγονότα δεν έχει απάγγια. Οι υποσχέσεις στα μπαλκόνια με κρυώνουν.

Μποφόρ. Τα ταξείδια αναβάλλονται. Τα γεγονότα όχι. Στα γήπεδα γκολιά - καρφιά. Η Λέρας σε λερώνει. Ποιός είναι ο δολοφόνος. Η 17 Νοέμβρη δεν

είναι μια απλή ημερομηνία. Πέθαναν τρεις από ναρκωτικά. Ηρωίνη χωρίς ήρωες.

Μια σύριγγα ρουφά τη ζωή. Πού πάς; Μένε στα γεγονότα. Πού πάς; Το έχασες το τρένο, είπαμε. Αντίθετα χιλιάδες Ανατολικογερμανοί πρόλαβαν το τρένο για τη Δύση. Βρέχει που πάς. Όχι δεν μπορεί να φύγεις απ' τη μέρα. Μπές στα γεγονότα.

Γιουγκοσλαβία 1.200σ) ο πληθυσμός. Το Βόγιατζες στέλνει φωτογραφίες απ' τον Άρη. Πατέρας σκότωσε το γιό του από λάθος.

Πρόσεχε μη κάνεις το λάθος. Τα ταξείδια αναβάλλονται. Τα γεγονότα επαναλαμβάνονται. Μόνο που σε βλέπω να μη θες να πιάσεις το σφυγμό τους. Ζητάς αμπρέλα.

ΠΕΡΙ ΑΛΟΓΟΥ ΛΟΓΟΣ

Πέρασε στο σκοτάδι γρήγορα, Σκόνταψε, Ξαναγύρισε, Θέλω κάτι να σου πω μου λέει. Είχα καιρό να ρθώ ως ξέρω καλά τούτα τα μέρη.

Και μη κοιτάς, που σκόνταψα μου λέει, κάτι τα χρόνια κάτι τα πόδια και τα πέταλα, κάτι και η ασφάλτος. Τι είναι αλήθεια η ζωή μου λέει, ένα νυχτοδόσχημα μοιάζει. Λίγο αγιάθι νοτισμένο από τη δροσιά. Μια χαριά. Δε με θυμάσαι μου λέει. Εσείς ξεχνάτε εύκολα. Δεν έχετε και ζόρι τώρα. Και σε ρωτάω εμένα που μου κάνεις το θυμητικό και άλλα τέτοια παραμύθια, μια φωτογραφία μου σε κείνη την έκθεση φωτογραφίας δεν είδα, μια κουβέντα σε κείνη την Μηλιώτιστα. Η διαρκής μου απουσία με εξόργισε. Αλλά καλά σούχα κάνει τότες, που μπρίσκαλο ακύμη μούκανες τον έξυπνο στον κήπο ή τότες που με άφηρες απότιστο για να παίξεις μπάλα στον Λάλα, και σαν να μην άλλαξες μου φαίνεται. Εν πάσει περιπτώσει, και αν σταμάτησα εδώ, στο σκαλοπάτι του Γερμανού είναι γιατί έχω συνηθίσει από τότες που με τράβαγε ο πατέρας σου, γιατί δε τον βόλευε αλλού ν' ανέβει γιατί ήταν ανήμπορος. Εκείνον ρε μπρίσκαλο σκασμένο τον θυμάσαι; Τρίχες ρε. Όλα αυτά πάνε μαζί. Αν τον θυμόσουνα θα θυμόσουνα και μένα. Κι αν ήρθα απόψε ρε. Είναι που πόνεσα εδώ, που γέγρασα και όταν πέθανε και κείνος, με πουλήσατε ρε στους γύφτους και τάχατες κλαίγατε το θράδυ. Κι ήρθα λοιπόν και νάσαστε αλιώτικοι, με ασφαλτο με ξεχωριστά καφενεία, με αυτοκίνητα που δεν βάζετε άλλο μέσα, εμένα δε με ρωτάγετε αν μπορούσα ν' αντέχω στον Μάστριχου και σένα πισωκάπουλα. Τίποτε δε ρωτάτε σε. Όλο τεχνολογία είσατε. Και φωτιές για τεχνολογία και εξέλιξη βάζετε. Μη

φεύγεις δεν τελείωσα ακόμη μου λέει. Εγώ έφυγα λεβέντικα και τούτο που σου λέω δεν είναι λόγια. Καλά εσύ δεν έγραψες τίποτα. Οι άλλοι ρέ, που τους ανάθρεψα που πέρασαν από το κορμί μου η ζωή τους, το κλάμα τους, ο θνός και η χαρά. Δυό κουβέντες ήθελα. Δυό μόνο κουβέντες. Και γκρέμισες και τη χαμοκέλα, να θίνεις το αυτοκίνητο. Και κορνάρεις τώρα τα παιδιά στην αγορά μη σου ρίξουνε τη μπάλα και λερώσεις. Κι εγώ δεν θέλω να γράφουνε αυτοί που δε με ζήσανε, αλλά εκείνοι που ανάθρεψα. Και δε χρειάζονται γράμματα και άλλα μορφωμένα πράγματα. Απλές κουβέντες. Απλά πράγματα. Και μη νομίζεις ότι βάζω θέμα για τη φυλλάδα σας, εγώ για άλλο ήρθα εδώ, για πόνεσα σου είπα. Τι με κοιτάς αιδιόθωρος. Τι με κοιτάεις έτσι; Δε βλέπω καμμό στα μάτια σου. Καλά σ' έκανα και σούδωκα φρούσκο τότε στον Λακολιβάδι. Καλά έκανα. Γειά σου τώρα. Εγώ φεύγω. Κράτα το πολιτισμό σου, κράτα την ασφάλτο και τη φωτιά. Κράτα και το τιμόνι. Σιγουρέψα πως δεν έχω θέση δω, δεν έχω μερτικό και πάχη. Εγώ θα πάω κει στην Κατουνίστα να βρω κείνη τη χελωνίτσα και το λαγό που νυχτοδοσκάγαμε και θα φύγουμε από δω. Καληνύχτα μπρίσκαλο. Καληνύχτα.

Χάθηκε, όπως ήρθε. Στις λάμψεις της φωτιάς μια σιά ανέβαινε το δρόμο στη Πανατσα, πέρασε του Κόμη, τ' Αργύρη και χάθηκε μέσα στη φωτιά. Ήτανε ένα Άλογο. Σαν το Καρά τον δικό μας ή σαν το Τσίλη τον δικό σου ή τη Ντοριά του άλλου. Πάντως ήτανε ένα άλογο. Ένα άλογο που είχε λόγο και ξανάρθε και λόγο και μου μίλησε.

Μηλιές 18-8-89

Σχέδιον επιστολής

Πρέπον είναι εις τας επιστολάς και πριν του κυρίου κειμένου, όπως χαιρετίζομεν τον παραλήπτην και να τον προσφωνώμεν με το αξιωμα του. Παραδείχματος χάριν (π.χ.).

Κύριε Υπουργέ, Κύριε Διευθυντά, Κύριε Διοικητά, Κύριε Πρόεδρε, Κύριε Αγροφύλαξ, Χωροφύλαξ κ.λπ., κ.λπ. Εάν ο παραλήπτης είναι ιερόν πρόσωπον, προσφωνώμεν ούτως. Ιερεύ, Αρχιεπίσκοπον, Αιδεσιμώτατε κ.λπ.

Βεβαίως οι επιστολαί παραλήπτας έχουσιν οικεία πρόσωπα, ήτοι υιόν και θυγατέραν ή Μητέρα και Πατέρα.

Ενταύθα οι επιστολαί αρχήν έχουσιν. Την ιδιότητα και τον βαθμόν του παραλήπτου, θυγατέρα, υιόν, εξάδελφον, θειον, συμπέθερον κ.λπ., προηγείται πάντα δευτέρως επίθετον χαρακτηρίζον τον τόπον και την φυχήν του Αποστολέως. Αγαπημένε, η, ον.

Εις τας ανωτέρω απόψεις απουσιάζουσιν οσοειμμένως οι προσφωνήσεις εις ερωτικώς επιστολάς. Η σοβαρότης των κειμένων και της στήλης δεν επιτρέπουσιν ταύτα. Ευθύς αμέσως εκθέτομεν σχέδιον Επιστολής Μητρως εις υιόν ή θυγατέραν:

Αγαπημένε μου κέ, Υγιάν έχω και υγιάν επιθυμώ και δι' υιάς.

Ήθελον να σας είπω, ότι έχω ακόμη πόνους και εις τους νεφρούς και εις την κεφαλήν, αλλά και οι οσφυαλγίαι και εν γένει οι πόδες μου πονούσιν μεγάλως.

Το παίξιμόν μας τεννοποιήσεν, αλλά η κουρούτα, (πανκαπέλ πρόβατο θηλυκού γένους, μετά κερμάτων), έπηξεν εις τον τοκετόν των νεογέννητων αινόν. Η άμπελος και αι ελαταί, θάσσας και αγρούς απιδέας ευδοκίμοις.

Εις το χωριόν μας αι βροχαί την προηγουμένην ήτο ραγδαίαι, ούτως η αστραπός εις θέσιν «Μποκρίλα» εγένετο αδιάβατος.

— Κάτι ακούγεται στο θάθος. Ρε Μήμη δεν αφήρεις τα σχέδια δι' επιστολάς και τις θλακειές και γράφε τίποτα της προκοπής. Καλά δεν στέλνει κανένα τίποτα άρχισες και συ περι υιόν και θυγατέρων. Άκουσε «η άμπελος γέμει αγρίας απιδέας και δάτους υπερφάνους».

Άκου η Θανάσση καθαρεύουσαν. Υγιάν έχει και όλα πονούσι.

Άσε ρε Μήμη.

Γύρισε μάλλον ο Τάσος από τη δουλειά.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΜΗΛΙΩΤΩΝ ΗΛΕΙΑΣ ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 1 - ΑΘΗΝΑ

Αθήνα 10 Δεκέμβρη 1989
Π ρ ο ς
Τον Πρόεδρο της Κοινότητας Μηλιών Ηλείας ΜΗΛΙΕΣ

ΘΕΜΑ: «Αλλαγή ονομασίας οδού του χωριού μας».

Κύριε Πρόεδρε,
Το Δ.Σ. του Συλλόγου μας ερχόμενο σε σύμμα μετά από αιτήσεις μελών του, με θέμα την αλλαγή ονομασίας οδού του χωριού μας και συγκεκριμένα της Πανωρούγας που ονομάζεται σήμερα οδός ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, αποφάσισε τα παρακάτω:

1ον) Το χωριό μας έχει μόνο τρεις δρόμους και μια πλατεία κι έτσι η ονομασία τους δεν παίζει και κανένα σημαντικό ρόλο, ως προς τη διευκόλυνση των κατοίκων και των επισκεπτών.

2ον) Η ονομασία της Πάνω - Ρούγας σήμερα σαν οδός Ιωάννου Μεταξά αφού δεν εξυπηρετούσε τους παραπάνω σκοπούς (και πρέπει εδώ να σημειωθεί η περίοδος που ονομάστηκε έτσι, ήταν η δικτατορία 1967 - '74) εξυπηρετούσε βεβαίως ιδεολογικούς σκοπούς της εποχής εκείνης.

3ον) Είναι ανέντιμο και προκλητικό στην μνήμη και την ιστορία του χωριού μας να δεξάζονται ακόμη σήμερα στους δρόμους του χωριού μας δικτάτορες και όχι άνθρωποι που με τον ηρωισμό τους, τη ζωή τους και τη στάση τους προσέφεραν με γάλα στην πατρίδα μας.

4ον) Είναι προκλητικό στα Δημοκρατικά ήθη του τόπου μας, να ονομάζονται δρόμοι ακόμη σήμερα το 1989 με δικτάτορες κ.λπ., όταν και η ίδια η πολιτεία έχει αποφασίσει την κατάργησή τους.

5ον) Προτείνουμε στο Κοινοτικό Συμβούλιο της Κοινότητας την μετονομασία της Πάνω - Ρούγας, με άλλη, εξετάζοντας την δική μας ιστορία.

6ον) Το Δ.Σ. αποφάσισε ομόφωνα και προτείνει όπως η Πάνω - Ρούγα, μετονομασθεί

σε ΧΡΗΣΤΟΥ Μ. ΜΠΑΝΤΟΥ-ΝΑ, σε κατάδειξη του ηρωισμού του και της συνειδητής του θυσίας για την ελευθερία του τόπου μας.

Περιμένουμε τις απόψεις σας.

Με πατριωτικούς χαιρετισμούς
Ο Πρόεδρος
Χ. Π. ΓΕΡΜΑΝΟΣ
Ο Γ. Γραμματέας
Α. Ν. ΜΠΙΛΑΛΗΣ
Ο Αντιπρόεδρος
Θ. Β. ΛΕΝΤΖΟΣ
Ο Ταμίας
Δ. Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ
Τα Μέλη
Β. Δ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
Α. Χ. ΜΠΙΛΑΛΗΣ
Α. Χ. ΠΙΠΠΑΣ

Αγαπητή Μηλιώτισσα,

Πριν δύο χρόνια, όταν πρωτοκυκλοφόρησες αν όχι και Μηλιώτης, αισθάνθηκα μεγάλη χαρά, που γράφεις γύρω απ' τον καιρό σου.

Όμως παρά τις πενήχρες απαιτήσεις σου, ήμουν βέβαιος πως 400 - 500 μέλη θα ήσαν πλάτη σου, όπως και συ αναφέρεις, και πίστευα όχι μόνο θα έγραφε, όπως συνεχίζεις να γράφεις έτσι κι αυτά τα ολίγα, αλλά και θα έβρισκες να γράφεις και για τα δεκάδες κορίτσια, που είναι παντρεμένα στα γύρω χωριά ή στα ξένα, που είναι φυτάρια των Μηλιών. Έλαβα το τεύχος του Αυγούστου και το επόμενο και μου θύκισε κάλλες αναφοράς. Είναι ντροπή όταν όλοι μας χαλάμε χελιάρα την ημέρα για να δήσουμε άλλο και να αποστρεφόμεστε κάθε επαφή με το χωριό. Διαβάζουμε δεκάδες άλλες εφημερίδες, πληρώνοντας 30 - 50 χιλιάδες το χρόνο με τις κοτσάνες που μας σερβίρουν. Και τώρα κάτι για τη νεολαία, που αφού φύγουν οι μεγάλοι σιγά - σιγά αν και ποιά φορά περναίνουν στο χωριό θα ακαίνε μόνο το Γκιώνη.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΤΕΛΗΣ

Σ η μ ε ί ω σ η : Ο Γεώργιος Πατέλης κατάγεται από τη Φολόη και έχει κυμφωθεί την Κούλα του μπαρμπαδημήτρη του Πίππα.

Εδώ Ράδιο «ΜΗΛ»

Αγαπητοί Μήλτες και Μήλιτισσες,

Ακούτε το ραδιοφωνικό σταθμό ράδιο «ΜΗΛ».

Διακόπουμε για λίγο το πρόγραμμά μας, για να συνδεθούμε με τον ανταποκριτή μας, που αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο μέτωπο της πυρκαγιάς στο Λαοδικέιο:

«Τα δέντρα πεθαίνουν όρθια. Τα πουλιά, πεθαίνουν τραγουδώντας. Ένας επιρηστής δεν πεθαίνει ποτέ. Μόνο λίγο καιρό ζυποσταίνεται».

Ένα τραγουδάκι τώρα εξαιρετικά απερωμένο ΤΩ ΑΓΝΩΣΤΩ ΕΜΠΡΗΣΤΗ.

«Κάφε - κάφε τι θα κάφεις...»

Διακόπουμε το τραγουδάκι γιατί ο επιρηστής ως φαίνεται, ξυπόστισε και τώρα δάζει κι άλλες φωτιές στην Κάπελη.

«Πήρε φωτιά μια καρδιά,

καίγεται κι ο καιρός δεν λέγεται».

Διακόπουμε και πάλι. Νέα φωτιά σ' Αργύρη.

«Βρέχει φωτιά στη στράτα μου, φωτιά που με' έχει κάψει».

Αγαπητοί ακροατές, η ώρα είναι 1 μετά τα μεσάνυχτα. Σε λίγο η εκπομπή μας φτάνει στο τέλος της. Η Άβρα καίγεται, τ' Αργύρη καίγεται, η Νεράδα καίγεται.

«Καίγομαι, καίγομαι, ρίξε κι άλλο λάδι στη φωτιά».

Υ.Γ.: Μας συγχωρεί ο ακροατής που ζήτησε να του αφιερώσουμε το: «Όταν κοιτάς από ψηλά μοιάζει η γη με ζωγραφιά».

Δεν το εκπληρώσαμε την επιθυμία, γιατί όταν κοιτάξεις σήμερα την Άβρα από ψηλά δεν μοιάζει με ζωγραφιά, αλλά με ιχνογραφία. Πάνω σε καμμένο χαρτί.

Κοιμήσει

— Απεβίωσε η συγχωριανή μας Αναστασία Στεφάνου Λέντζου.
— Απεβίωσε η συγχωριανή μας Ασημά Π. Γερμανού - Προκόπη.
— Απεβίωσε ο συγχωριανός μας Ανδρέας Σαραντή Παναγόπουλος (Μπιλάλης).
Το Δ.Σ. του Συλλόγου εύχεται αιωνία τη μνήμη τους και στη μνήμη τους αυτή αντί στεφανιών προσφέρει το ποσόν των 15.000 δραχμών στην ανεγειρόμενη εκκλησία «ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ» στο χωριό μας.

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΠΕΡΑΤΩΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΥ

Στο τελευταίο του στάδιο πια το νεκροταφείο του χωριού μας. Το Δ.Σ. του Συλλόγου μας αποφάσισε, όπως διαθέσει όλο του το κεφάλαιο, για την αποπεράτωση του νεκροταφείου, αλλά επειδή τούτο είναι αδύνατον να καλύψει όλη τη δαπάνη, αποφασίσαμε τη συνέχισή του εράνου. Σήμερα συνεχίζουμε τη δημοσίευση καινούργιων δωρητών - συγχωριανών μας.

- Ανδρικόπουλος Ανδρέας Π. 5.000 δρχ.
- Ανδρικόπουλος Γεώργιος Π. 5.000 δρχ.
- Λέντζος Ανδρέας Κ. 10.000
- Λέντζος Κωνσταντ. Ι. 10.000
- Μπιλάλης Σπυρίδων Γ. 10.000
- Πίππας Αλέξιος Δ. 5.000 δρχ.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΗ ΛΑΪΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Όλα τα πράγματα υλικά ή όχι σε κάθε εποχή χαρακτηρίζουν το πολιτισμό του ανθρώπου. Ότι μπορείς να μαζέψεις από τα πλάσι σου καλόν είναι, βρίσκεις την εξέλιξη σου, την ταυτότητά σου κ.λπ. Αυτά όμως είναι γενικά και σημαντικά μπορούν να αποτελέσουν ένα σημαντικό ερέθισμα για μια σημαντική δουλειά. Εμείς εδώ θέλωμε να σας πούμε ότι το Δ.Σ. του Συλλόγου μας αποφάσισε να ξεκινήσει τώρα αυτή η προσπάθεια και εξηγηθίμε:

1ον) Ν' αρχίσει η συλλογή οποιοδήποτε αντικείμενου που χαρακτηρίζει τη ζωή του χωριού μας σ' όλες τις εκδηλώσεις της, παραγωγή, (αλέτρια, δρεπάνια, αργαλειός, πατηστήρια, τοιπουριτές κ.λπ.), ενδυμασία (μπλερίνες κ.λπ.), σίτι (τετρερές, παπίτσες, σαλιματά, μακαράσια, αρμάρια) κ.λπ. και σιδηρότοτε άλλο. Τούτο το υλικό να συγκεντρωθεί, να συντηρηθεί, να καταγραφεί και να εκτεθεί μόνιμα σε κάποιο χώρο στο Πνευματικό Κέντρο του χωριού.

2ον) Να ορισθεί μια επιτροπή, που θα ασχοληθεί με τη συλλογή όλων εκείνων των άγραφων και διάσπαρτων θεμάτων από τις εκδηλώσεις της ζωής στο χωριό μας. Δηλαδή για παράδειγμα (συλλογή ήθων και εθίμων, τραγούδια, τρόπος ζωής κ.λπ.).

Τούτο δε να αποτελέσει μετά υλικό για επεξεργασία για μια σημαντική έκδοση αυτού του μυημιακού έργου σε διδύλο.

Δύσκολα και τα δύο. Το πρώτο τα Χριστούγεννα αρχίζουμε. Το δεύτερο όσοι θέλουν να συμμετάσχουν στην επιτροπή, κι μας το πούν. Αξίζει τον κόπο.